

Miquel Alberola

CAFE DEL TEMPS

Linde sobre aigües turbulentes

El passat dimecres de passió **Enrique Linde Gran Alacant**, amb les rellevàncies queixoses d'una saeta panotxa, va publicar un paperet en les pàgines del rotatiu *Levante* —l'avís és impagable. Transportava calúmnies com creus en el seu discurs, corona d'aram, llardons dorsals i la santa paciència feta a banderes. El motiu de la irritació, segons el president del Consell de TVV, li'l va causar aquest butlletí semisicilià que fem amb el nom d'EL TEMPS.

El tenaç viatjant, amb el cul en el sidecar de **Felipe Guardiola**, per les Marines, alta i baixa, ens destina uns centímetres de prosa, que, pel seu interès turístic, volem propagar ni que siga *minúsculament*. «No voy a airear aquí —diu l'advocat de causes factibles— las falsedades que contiene el libelo de esa revista, que la opinión pública ha condenado a ser una revista de minúscula difusión, y que, en este caso, está movida por oscuros intereses alejados de los postulados que debe perseguir y presidir un medio de información».

A l'observació de l'administrador i secretari d'Asesoramiento Profesional S.A. (16 vàlvules) —la millor cosa de la casa, els senyor clients—, qui sap si edificada a expenses d'algun discurs de procurador de terç franquista, només li faltava una miqueta de «judíos» i «masones» i posar com a exemple de persecució i presidència informativa el NO-DO. Que són, amb tota possibilitat, els punts evaporats en l'adaptació.

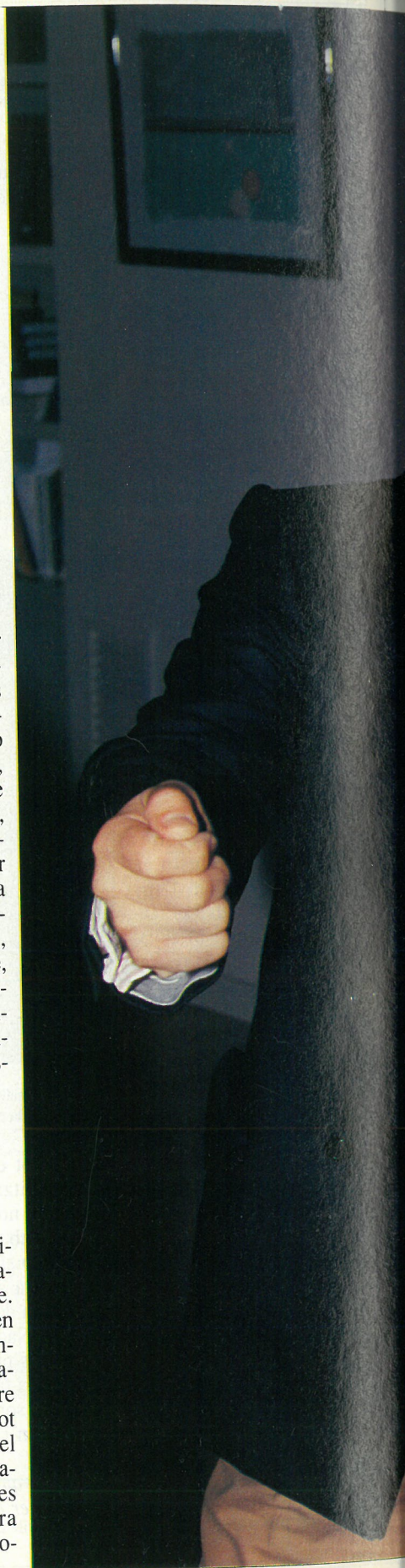
És innegable que Linde sap un ou de difusió, i per això calla que les agències publicitàries de Madrid tenen informes més o menys confidencials sobre els efectes microscòpics que suscita, superada l'expectació de la novetat, la televisió que ell presideix per un preu raonable. De la mateixa manera, Linde sabia què es traguava quan,

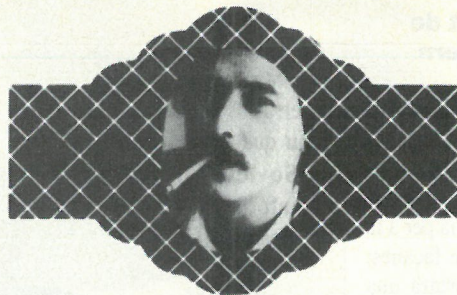
amb les fórmules metafòriques de l'advocacia, va impetrar, pràcticament —la seua obligació és negar-ho—, una entrevista en aquestes pàgines, condemnades per l'opinió pública a una difusió minúscula, que van ser les úniques que van donar un tractament tranquil a la guerra d'influències televisives que ell i **Amadeu Fabregat** mantenen com **Dolores Abril** i **Juanito Valderrama**.

Certament, Linde, que en el sidecar del seu cunyat, s'ha passat la vida professional dalt del pont sobre aigües turbulentes, està al corrent del que signifiquen els «oscuros intereses». I sap que els interessos, com els cossos, també s'obscurixen al sol. El sol de Santa Pola o el del Clot de Galvany, per simplificar l'imperi de l'univers solar de la seua cartera de gestions. Per molt d'*after sun* que s'aplique per a aplacar-se la irritació i per molta visera legal que s'ajuste al front. Però, ¿veus?, a Linde li va el cilici, perquè, coneixent com coneix de quina manera s'activa el dispositiu processal contra la falsedat, podria posar-lo en funcionament. O és que no creu en la justícia.

Cinema verité

La tercera edició del Festival de Cinema de Barcelona (FCB), com és sabut, corre el perill de no celebrar-se. Sobre el paper, hauria de començar en el mes de juliol, però les circumstàncies ho fan inviable, ja que els preparatius exigeixen un mínim de quatre mesos de dedicació i, de moment, tot està en l'aire. La notícia, a pesar del dramatisme, és que el FCB podria realitzar-se, sempre que les coses no es compliquen més, durant la primera quinzena de novembre. No és, amb to-

ta probabilitat, la millor època, perquè coincidiria amb els Festivals de Tardor de Barcelona, però, si més no, s'asseguraria la continuïtat i qui sap si la notorietat internacional de les primeres edicions. En aquest sentit, convé recordar les ressenyes positives que la revista *Variety*, un dels papers més prestigiosos del món del cine, ha dedicat al FCB, i l'èxit internacional que va constituir l'anomenat *Manifest de Barcelona*, efectuat durant la passada edició

El conflicte ja es va estrenar en la passada edició, i els protagonistes eren els que apareixen als títols de crèdit de l'actual edició: **José Luís Guarner**, president del Festival i crític cinematogràfic d'aquest setmanari, i el director de cine **Francesc Bellmunt**. Les seues confrontacions ja van fer penjar en un fil l'anterior edició del FCB, i només gràcies a la intervenció del difunt **Ramon Trias Fargas**, aleshores conseller del departament d'Economia i Finances, que va avalar un crèdit de 25 milions de pessetes, es va salvar la situació.

L'episodi és tristíssim per als espectadors, perquè, segons circula per les cafeteries del ram —extrem que ni té ni deixa de tenir crèdit—, Bellmunt va persuadir les entitats financeres que sostenien econòmicament el FCB per tal que rescindiren els crèdits a l'Associació Festival de Barcelona (AFB), entitat presidida per Guarner, si no era ell qui tenia el control dels esdeveniments. La cosa va donar per a tant que els del Festival, que compartien les mateixes dependències que l'Oficina Catalana de Cinema, institució que presidia —o presideix, ningú no ho sap— Bellmunt, van haver de saltar.

Amb mires a cancel·lar la crisi, el FCB havia proposat enguany un conveni entre la Generalitat i l'Ajuntament de la ciutat, i si no hi havia prou argument cinematogràfic amb tot això, ara les institucions, responsables en última instància de la situació, han contrao-

fertat un conveni que no serveix sinó per a afegir més llenya al foc. Les intencions són aquestes: traure de la direcció del Festival a l'Associació Festival (o siga Guarner, que és de qui va eixir la idea del FCB i qui l'ha gestionada amb un èxit indiscutible durant les primeres edicions), crear una figura de gerent i afegir una clàusula final a fi d'obrir la porta en les futures edicions a les associacions professionals (Bellmunt) i reservar-se el dret a suprimir la intervenció de l'AFB.

En aquest llarg metratge, el technicolor el posa una nota de premsa institucional, la qual explica que la Generalitat, l'Ajuntament de Barcelona i les associacions professionals ja s'han posat d'acord en aquest conveni i que estan a l'espera de la resposta de l'AFB. I l'AFB se n'assabenta pels diaris. Els principals d'aquesta seqüència són **Xavier Bru de Sala**, per la Generalitat, i **Ferran Mascarell**, pel que fa a l'ajuntament. Ja és curiós que formen un matrimoni tan avingut, quan la norma entre CiU i PSC és l'insult refinat i cordial.

Per si de cas, l'AFB ja està buscant patrocinadors privats a fi de tirar endavant el FCB i, segons han assegurat, per tal que les institucions no queden marginades de la cosa, sol·licitaran les subvencions de rigor. El final de la pel·lícula promet.

El veto de Sant Cugat

Els que pinten en el funcionament de TV-Catalunya estan alligant aquests dies els periodistes de la casa amb la finalitat d'evitar totes les imatges que es puguin suscitar en oposició a la visita del príncep a Catalunya. Si algú no ho sap encara, que prenga nota.